

STUDENTEN WEEKBLAD

14^e Jaargang.

No. 20.

REDACTEUREN:

W. F. A. RÖELL, G. B. V. D. WERFHORST, H. S. V. LENNEP,
: H. R. BEUKELMAN, C. WOLTERBEEK, F. ZWEERTS. :

MEDEWERKSTER UIT DE DAMESSTUDENTEN: MEJ. G. C. KRAYENHOFF V. D. LEUR.
ORGAAN VAN DE C. C. VOOR STUDIEBELANGEN.

Vrijdag

1 Maart '12.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. W. SWALTMAN JR.
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdag-middag 4 uur aan het Redactie-adres:
VLAMINGSTRAAT 34.

Inhoud.

Studiebelangen.

Centrale Commissie.

Examen afleggen in de Algemeene cursus Natuurkunde door Eerste-jaars.

Candidaats-examen na de Zomervacantie voor W., S. en E. Examengelden Candidaats B. I.

Opheffing der splitsing van examens, door W. M. R. v. I.

Delftsch Studenten-Corps.

Debating, door F. W. Lutter.

Weekverslag.

Delftsche Studenten-Bond.

Rede, uitgesproken door den aftredenden President van den D. S. B., den heer L. J. de Ven.

Rede, gehouden door den heer J. C. van Staveren, ter gelegenheid van de aanvaarding van zijn functie als President van den D. S. B.

Gedachten en gedichten.

Amateur, door L. B. I.

De sterren, door Eno Baek.

De Boomen, door Eno Baek.

Uit de Delftsche wereld.

John R. Mott, door A. E. B.

De vrouwelijke studenten en de voordrachten van Dr. Mott, door B. S.

Eenheid, door H. R. B.

Ingezonden.

Aan den heer d'Armagnac, door X.

Feuilleton.

Leuvensche indrukken, II.

Technische Hoogeschool.

Berichten en mededeelingen.

Correspondentie.

Lijst van Vergaderingen.

Agenda.

Studiebelangen.

Centrale Commissie.

EXAMEN AFLEGGEN IN DE ALGEMEENE CURSUS NATUURKUNDE DOOR EERSTE-JAARS.

Prof. Siertsema had de bereidwilligheid over dit onderwerp aan de C.C. een onderhoud toe te staan. Aanleiding daartoe was, dat eenige ingeschrevenen hadden gemeend op te merken, Z.H.G. tegenstander zou zijn van het doen van examens in zijn vak na 1 jaar terwijl colleges en oefeningen over de twee eerste studiejaren zijn verdeeld. Hun verzoek om na het beëindigen van de proeven voor het eerste studiejaar die van het tweede jaar te mogen doen, was niet toegestaan.

De C.C. wendde zich daarom tot prof. S. met het verzoek eerstejaars op hun aanvraag toe te laten tot de proeven van het tweede studiejaar wanneer de proefnemingen van het andere jaar daar geëindigd waren, zoodat deze laatsten geen bezwaren zouden ondervinden van deze maatregel.

Hoewel Z.H.G. toestemde, dat deze maatregel uitvoerbaar was en de vrijheid van examens doen haar zou rechtvaardigen, meende prof. S. onmogelijk aan het verlangen der C.C. te kunnen voldoen, zich daarbij plaatsende op het volgende standpunt.

Hoewel ieder vrij moet blijven om examens te doen naar eigen keus, meent prof. S. een examen in Natuurkunde na 1 jaar sterk te moeten ontraden. In de eerste plaats wordt dan vaak het vak niet ernstig genoeg bestudeerd en ten

tweede ontbreekt de noodige wiskundige ondergrond. Verder is prof. S. tegen deze handelwijze omdat Hij een gelijktijdig beoefenen van Wis- en Natuurkunde noodig acht voor de wetenschappelijke waarde van het propaedeutisch examen. De ervaring in de laatste jaren opgedaan had Hem doen besluiten het reeds na 1 jaar examen doen zoo min mogelijk aan te moedigen, en om daaraan uitdrukking te geven waren eerstejaars niet toegelaten tot de proeven van het tweede jaar.

Niettegenstaande sterke aandrang van onze zijde, meende prof. Siertsema deze maatregel te moeten handhaven. Evenwel drukte Z.H.G. er zijne verwondering over uit, dat zij die bepaald na één jaar examen wenschen te doen, zoo sterk opzagen tegen de noodzakelijkheid om met gebruikmaking van de handleiding een proef te moeten doen op het examen, terwijl men de 2-jaars-oefeningen niet had doorgemaakt.

Geleid door de ervaring der laatste jaren wilde Z.H.G. wel mededeelen dat deze bezorgdheid Hem zeer overdreven voorkwam.

CANDIDAATS-EXAMEN NA DE ZOMERVACANTIE VOOR W., S. en E.

Aan Prof. F. van Iterson werd een onderhoud verzocht, naar aanleiding van een mededeeling aan zijn college, dat examen doen na de zomervacantie werd ontraden en wegens de bepaling, dat grafostatika-teekeningen voor dat examen ook reeds moesten worden ingeleverd voor Paschen.

De C. C. was voornemens te trachten bij Z.H.G. te bewerken, dat voor wie in September 1e deel wenschte te doen de tekenoefeningen werden voortgezet tot 1 Juli. Vrijstelling zou worden verleend op teekeningen tot dien dag ingeleverd. Verder zou men in de zomervacantie kunnen werken aan opgaven voor grafostatika en de teekeningen inleveren na de vacantie; deze zouden dan geen vrijstelling meer kunnen geven, doch wel in aanmerking worden genomen ter beoordeeling van den candidaat, als bij de werktuigkundige faculteit gebruikelijk is.

Prof. F. van Iterson begon met te verklaren verheugd te zijn, gelegenheid te hebben volledig zijn meening bekend te maken.

Toen het 2e candidaats-examen der afdeling W., E. en S. werd verplaatst van Januari naar September, was daarmede beoogd te handelen in het belang van het onderwijs, dat onder de bestaande regeling niet genoeg tot zijn recht kon komen.

Het examen in September zou worden opgevat als herexamen voor wie in Juni niet geheel voldoende was geweest, en dat zouden uit den aard der zaak slechts weinigen zijn. In verband daarmede zou de afdeling het daar heen willen leiden, dat als regel in Juni candidaats-examen wordt gedaan.

Het voordeel van dezen maatregel zou zijn, dat meer practisch werd gewerkt in de zomervacantiën, wat de afdeling meent niet sterk genoeg in de hand te kunnen werken. Ook zou er meer terecht komen van de studie in het 5e jaar.

Daarom ook was de bepaling uitgevaardigd, dat voor beide examens de grafostatika-teekeningen moesten worden ingeleverd voor Paschen.

Waar men hier te doen had met een streven der geheele afdeling kon de C. C. bij Prof. Van Iterson slechts voorloopig protesteeren tegen de inkorting der wettelijke rechten om 2 maal per jaar candidaats-examen te kunnen doen.

Daarna zette Z.H.G. ons zijn standpunt uiteen betreffende de tekenoefeningen grafostatika. Hij was van oordeel dat men goed deed reeds in het 3e jaar daarmede aan te vangen, omdat het bepalen van staafkrachten, enz., onmisbaar is voor het ontwerpen van hefwerktuigen in dat jaar. Het voornemen bestond dan ook voortaan de grafostatika te behandelen in het midden van 't 3e jaars college, dadelijk na de verschillende gevallen van belasting.

Het zou dan wenschelijk zijn het grootste deel der teekeningen reeds in het 3e jaar te vervaardigen. In het 4e wordt er dan nog een gemaakt, in aansluiting met hetgeen in dat jaar behandeld wordt en die tevens den hoogleeraar ook in dat jaar in aanraking brengt met den student.

Z.H.G. deelde mede te meenen dat een zachte dwang in het welbegrepen belang der studenten was.

Prof. Van Iterson zeide niet te kunnen inzien, welk belang er voor de studenten in was gelegen de teekeningen juist in de laatste maand voor het examen te maken.

Natuurlijk blijft ieder vrij examen te doen zonder teekeningen voor grafostatika, maar krijgt dan daarover op het examen een opgave, wat geen bezwaren met zich brengt, als het vak behoorlijk bestudeerd is.

Aangaande het niet-behandelen der grafostatika op college en het vervangen daarvan door 't uitgeven van collegebladen werd daarna het volgende besproken. Dit was slechts tijdelijke noodmaatregel; doordat Z.H.G. eerst in November 1910 was benoemd, had toen voor het college een deel van de stof moeten vervallen. Daarvoor was grafostatika genomen, omdat dit zich het best leent tot zelf-studie uit boeken of handleidingen. Als aanvulling dienden de collegebladen, waarvan enkele ook nog in de toekomst wellicht zullen worden uitgegeven als uitbreiding der grafostatika die op 't college wordt besproken.

Ten slotte werd van gedachten gewisseld over het 5e jaars college. Naar het oordeel der C. C. werd daarin te veel tijd besteed aan wiskundige afleidingen en werden deze vaak zelfs herhaald. Z.H.G. deelde mede dat in het algemeen de wiskundige kant der theorie zoo diepgaand werd behandeld en soms een volgende maal opnieuw, om het beter begrijpen daarvan te bewerken. De C. C. zette daartegen over haar meening, dat een college meer „voordracht” dan wel „les” moet zijn, waardoor ook veel tijd wordt bespaard. Z.H.G. was bereid deze andere opvatting over te nemen omdat hij daardoor veel meer stof zou kunnen behandelen en dit sinds lang had gewenscht.

EXAMEN-GELDEN CANDIDAATS B. I.

Aangezien over dit onderwerp in de laatste weken allerlei onjuiste geruchten zijn verspreid, is de C. C. door den Voorzitter der betrokken Afdeling gemachtigd het volgende bekend te maken.

De regeling in deze faculteit is geheel gelijk aan die voor andere examens, welke in gedeelten kunnen worden afgelegd. Men betaalt dus f 50,— voor het geheele kandidaats-examen tenzij men tweemaal wordt afgewezen.

De algemeene regel voor de examens der T. H. luidt: Wie in twee verschillende tijdperken van examineeren wordt afgewezen voor één of meer deelen — onverschillig welke — moet opnieuw starten om in de toekomst weder aan 't examen te kunnen deelnemen.

De Administratie der T. H. was zoo bereidwillig ter bekendmaking af te staan haar schema van deze bepaling, dat alle gevallen omvat.

X. geeft zich aan hij zakt.	voor het 1ste gedeelte	betaalt	f 50,—
geeft zich weder aan hij zakt weer.	" " "	kosteloos.	
geeft zich nogmaals aan hij slaagt.	" " "	betaalt weer	„ 50,—
geeft zich aan hij zakt.	voor het 2de gedeelte	kosteloos.	
geeft zich wederom aan hij zakt weer.	" " "	kosteloos.	
geeft zich nogmaals aan hij slaagt.	" " "	betaalt weer	„ 50,—
geeft zich aan hij zakt.	voor het 3de gedeelte	kosteloos.	
geeft zich weder aan hij zakt weer.	" " "	kosteloos.	
geeft zich weder aan hij slaagt.	" " "	betaalt weer	„ 50,—
			f 200,—
Y. geeft zich aan hij zakt.	voor het 1ste gedeelte	betaalt	f 50,—
geeft zich weder aan hij slaagt.	" " "	kosteloos.	
geeft zich aan hij zakt.	voor het 2de gedeelte	kosteloos.	
geeft zich weder aan hij slaagt.	" " "	betaalt	„ 50,—
geeft zich aan hij zakt.	voor het 3de gedeelte	kosteloos.	
geeft zich weder aan hij zakt weer.	" " "	kosteloos.	
geeft zich nog eens aan hij slaagt.	" " "	betaalt	„ 50,—
			f 150,—
Z. geeft zich aan hij slaagt.	voor het 1ste gedeelte	betaalt	f 50,—
geeft zich aan hij slaagt.	" 2de "	kosteloos.	
geeft zich aan hij slaagt.	" 3de "	kosteloos.	
			f 50,—
A. geeft zich aan hij slaagt.	voor het 1ste gedeelte	betaalt	f 50,—
geeft zich aan hij zakt.	" 2de "	kosteloos.	
geeft zich weer aan hij zakt weer.	" " "	kosteloos.	
geeft zich nogmaals aan hij slaagt.	" " "	betaalt	„ 50,—

geeft zich aan	"	3de	"	kosteloos.	
hij zakt.					
geeft zich weder aan	"	"	"	kosteloos.	
hij slaagt.					f 100,—
B. geeft zich aan		voor het 1ste gedeelte		betaalt	f 50,—
hij zakt.					
geeft zich weder aan	"	"	"	kosteloos.	
hij slaagt.					
geeft zich aan	"	2de	"	kosteloos.	
hij slaagt.					
geeft zich aan	"	3de	"	kosteloos.	
hij zakt.					
geeft zich weder aan	"	"	"	betaalt	" 50,—
hij slaagt.					f 100,—
C. geeft zich aan voor het geheele examen				betaalt	f 50,—
hij slaagt alleen voor het eerste gedeelte					
geeft zich de volgende maal aan v. h. 2de en 3de ged.				kosteloos.	
hij slaagt alleen voor het 2de gedeelte					
geeft zich daarna aan voor het 3de gedeelte				betaalt	" 50,—
hij slaagt.					f 100,—

Opheffing der splitsing van Examens.

Door de uitspraak der Besturen-vergadering zal dit vraagstuk binnenkort in alle vakverenigingen worden behandeld en daarom leek het gewenscht in een artikel te trachten het volledig te bespreken.

Als eerste eisch voor 't examen-stelsel van een Technische Hoogeschool moet gelden dat het mogelijk maakt 't eindexamen te behalen in den voorgeschreven tijd, dus voor Delft in 5 jaar. De leerjaren zijn bij het verlaten der hoogeschool niet geëindigd en daarom moet men zoo jong mogelijk haar verlaten. Toen indertijd werd voorgesteld de studietijd van 4 op 5 jaar te brengen is daartegen ernstig gewaarschuwd door mannen uit de practijk, die meenden dat de zoo afgestudeerde ingenieur te oud zou zijn om nog bruikbaar te kunnen worden, al had hij dan ook een examen meer gedaan en veel meer geleerd.

Aan een T. H. is het dus niet een eisch door de maatschappij gesteld, dat zooveel mogelijk noodzakelijke kennis aan haar leerlingen wordt meegegeven voor zij de wereld ingaan, neen, door zelfbeperking moeten de hoogleeraren weten te woekeren met den tijd die ter hunner beschikking wordt gesteld, opdat de studie in het gestelde aantal jaren kan voltooid worden.

En ook het examenstelsel moet aan die voorwaarde voldoen. Maar bovendien is in Nederland de groote waarde erkend van het „studenten-leven”, waarvan de maatschappelijke waarde misschien even hoog staat als de studie. Ook daartoe moet het examen-stelsel gelegenheid geven.

Door de mogelijkheid in te stellen om een examen in gedeelten af te leggen, is feitelijk erkend dat het geheel voor den normalen student te zwaar is. Want anders is deze maatregel onverantwoord, omdat daardoor de gemiddelde studietijd wordt verlengd. Alleen oppervlakkig kan men redeneeren, dat eenzelfde hoeveelheid geëischt voor een examen nu onderverdeeld, in een zelfde aantal jaren zal worden afgedaan. Het meerendeel der studenten zal uit vrees voor het volledig examen of uit gemakzucht deel na deel afwerken. Bij ieder examen-deel bestaat de mogelijkheid afgewezen te worden: meer examens, langer studie. Dat is van de eene zijde bekeken.

Men kan gerust eischen dat wie ingenieur wil worden dat niet doet om een of andere gril, maar daarvoor ernstig wil werken. De Delftsche studie heeft altijd als „zwaar” gegolden. Nu zet men daarvoor „lang” in de plaats! Elk deel wordt gemakkelijker te halen en daardoor kunnen nu op den langen duur menschen hun ingenieurs-diploma halen wie dat vroeger niet lukte door gebrek aan belangstelling of aan voldoende hoeveelheid hersenen. De voor velen onverklaarbare bloei van het repetitor-wezen laat zich ook dadelijk tot de examensplitsing terugbrengen.

Dat de wetenschappelijkheid der studie sterk door deze examen africhting achteruitgaat hoeft niet verder betoogd.

Een zware studie, maar bij de studenten groote liefde en belangstelling voor hun vak, zal goed, en voor de ingeschrevenen niet verwerpelijck, zijn. Een van hoogerhand

vergemakkelijkt examen-stelsel werkt verslappend op de geest onder de studenten. Minder inspanning is noodig om zoo'n deeltje te halen en het lummelen zal een groote plaats in gaan nemen.

Maar behalve het groote aantal examens, dat door splitsing ontstaat, is er een tweede hoofzaak: ieder examen als onderdeel van een vroeger bestaand geheel blijft niet gelijk in waarde, maar wordt opgedreven. In de eerste plaats zal men hooger eischen stellen aan iemand, die minder tegelijk doet dan een ander; hij heeft geen verontschuldiging door de groote hoeveelheid.

Maar in de tweede plaats bestaat nu de mogelijkheid de eischen voor elk deel op te drijven. Door de zeldzaamheid van geheele examens is er geen beletsel meer voor de uitbreiding, die elk hoogleeraar van nature aan zijn vak wil geven. De gezamenlijke hoeveelheid voor een examen wordt begrensd door het normale vermogen van de studenten, om die hoeveelheid in zich op te nemen. Wil een der hoogleeraren meer eischen, dan moet het vak van een collega daaronder lijden en de belangenstrijd herstelt het evenwicht. Gaat men splitsen dan is deze waarborg tegen opdrijven vervallen; dit klemt te meer, waar een examen-deel wordt gevormd door één enkel vak. De hoogleeraren daarvoor kunnen nu hun eischen opvoeren ver boven wat hun aandeel zou zijn bij het geheele examen, omdat zij vrij staan van hunne collega's.

Naast deze twee hoofdbezwaren staan nog andere. Door ervaring bij de werktuigkundigen geleid, heeft men het er in de begin-jaren der T. H. daarheen willen leiden, dat steeds theoretische vakken en de technische gelijktijdig werden bestudeerd. Anders stellen velen hun hoofdvak tot later uit, komen er onvoldoende mee in aanraking en het eind is dat zij eenige jaren hier hebben doorgebracht eer zij tot het inzicht komen dat zij zich in de studiekeuze vergist hebben. De ellendige geest, die omstreeks 1906 onder de oudere jaars W. heerschte, was alleen een gevolg van het ontbreken van techn. vakken in hun B (prop. examen).

Door het groote aantal examens, zijn er slechts weinigen die niet elk jaar of half jaar onder hun druk staan. Dat werkt nadeelig op de wetenschappelijkheid der studie, die nu geheel een voortdurend klaarstoomen voor een examen wordt, zonder ergens eens, naar eigen keuze, langer bij stil te staan. Dat het studenten-leven leidt onder de examen-druk op haast allen is ook iets dat sterk tegen deze regeling moet gelden.

De vraag der splitsing moet geheel afgescheiden worden gehouden van het recht om meermalen per jaar examen af te leggen. Deze nieuwe bepaling maakte aan de T. H. mogelijk, dat wie niet geheel klaar is op het normale tijdstip, daarvoor niet met een jaar langer studie wordt gestraft als aan de P. S. het geval was.

Reeds in 1908 werd de nadeelige invloed van de examensplitsing op het openbaar leven door den president van den Senaat van het D. S. C. in de diës-rede besproken.

Het onderwerp is dus geenszins nieuw en het legt getuigenis af van de groote meegaandheid der tegenwoordige studentenmaatschappij, dat na dien er nooit ook maar één poging is gedaan om verandering te bewerken, ja dat het verschijnsel door slechts weinigen werd overdacht.

Het is nu aan de orde gesteld, en laten we hopen dat er nog voldoende geestkracht onder de ingeschrevenen heerscht om hun belang te begrijpen en daarvoor op te treden.

W. M. ROESSINGH VAN ITERSON.

Delftsch Studenten-Corps.

Debating.

Donderdag 22 Februari des avonds ten 8 ure hield Debating haar vierde Huishoudelijke Vergadering. Inleider was de heer Dr. Th. van der Waerden, die een viertal stellingen, 't Algemeen Kiesrecht betreffende, verdedigen zou.

Spreker begon als inleiding een overzicht te geven van 't vraagstuk van af 't ontstaan tot op heden. In 1885 werd de Liberale Unie opgericht, welke als hoofdpunt op haar programma had staan 't A. K. In 1901 bij de behandeling van een voorstel hiertoe, dat met 44 tegen 33 stemmen verworpen werd, scheidden de 33 vóórstemmers zich af en vormden de Vrijzinnig Democratische Bond, die als haar doel aannam A. K. voor mannen, terwijl de vrouwen geheel uitgesloten zouden zijn.

Na een periode van betrekkelijke rust kwam Borgesius in 1907 op St. Nicolaasdag met zijn kiesrechtvoorstel om alleen de bedeeden, onder curateele gestelden enz. uit te sluiten, de gemoederen wakker schudden. Kort hierop vergaderde de Unie, waar men besloot, dat gewenscht was een A. K. voor mannen, beperkt vrouwenkiesrecht, (uitgesloten was de gehuwde vrouw) en een evenredige vertegenwoordiging. De urgentie hiervan werd echter niet uitgesproken, waarmee men zich een slag om den arm behield.

De Vrije Liberalen eischen echter een sterke uitsluiting van 't kiesrecht, terwijl de verkiezing van den gemeenteraad afhankelijk gesteld zou worden van den census en bovendien nog een versterking van de 1e Kamer. Zoo werd dus langzamerhand de leus van „A. K. vóór alles” veranderd in „A. K. ná alles”.

Hierop lichte de spreker zijn stellingen één voor één toe. Hij wees er o.a. op dat oorspronkelijk 't A. K. een geheel democratisch karakter had, terwijl men er tegenwoordig vóór kon stemmen zonder sociaal democraat te zijn.

De grootste kracht was echter steeds uitgegaan van arbeidersbewegingen, waarvan de overheid zelfs bevreesd was, wat bleek met de groote meeting in 1885 vóór de Kameropening. Om de arbeiders te weren had men toen de tribune volgepropt met weesmeisjes.

In 1899 volgde de oprichting der S. D. A. P.

Ook wees hij erop dat de democratie steeds gewantouwd werd door haar geestverwanten, wat uit haar klassepositie volgde. De inleider was daarom ook van oordeel dat men op zich zelf moest vertrouwen om een onverzwakt A. K. te verkrijgen.

Na de pauze werden zoowel de stellingen als de toelichting op hevige wijze aangevallen. Zoo werden de eenvoudigste wetten der Mechanica eruit gehaald en moest ook kansberekening erbij te pas komen. Na repliek werden alle amendementen, evenals stelling één en drie verworpen, terwijl een motie met alle stemmen op twee na nog werd aangenomen.

F. W. LUTTER.

Weekverslag.

De laatste week was er een van glorie voor de N. C. S. V. en voor het Roomhuisvriendje. Mott was er. De derde avond mochten er geen dames komen. Reuze-reclamemiddel.

Een van de sporende tweelingen (Ah. bah), geïntroduceerd door Gothiek deed erg onsmakelijk (Ah. bah)! in de middenzaal en werd verder behandeld.

Bij deze gelegenheid bleek het eerstejaar vuurvrees te bezitten.

Bij eventuele vacature kan zich aanmelden een nette tuinmansjongen. P.G.

Grondige kennis van harken strekt tot aanbeveling!!
Brieven onder letter G. M. Bureau van dit blad.

— o —

Gevraagd een dronken eerstejaars op een wijnverloting. *)

*) Deze advertentie konden wij natuurlijk niet weigeren. Tot onzen spijt moeten wij den geachten inzender mededeelen dat waarschijnlijk nooit enig antwoord hierop zal inkomen.

Het heele eerstejaar komt om klokke zeven de biljardzaal uitstroomen. Na deze geweldige prestatie kan men redelijkerwijze niets meer van hen verwachten.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

D. C. M. JANSSEN,

Oude Langendijk 9.

DEWAR'S WHISKY 	f 2,—
„ „ SPECIAL	„ 2,20
„ „ WHITE LABEL	„ 2,45
LORNE HIGHLAND WHISKY	„ 2,20
HAIG A HAIG	„	„ 2,20
BLACK AND WHITE	„	„ 2,50
KING GEORGE	„	„ 2,50

Het van ouds bekende adres is: _____

S. LOGCHER,

: CHOORSTRAAT 46, :

die betaalt den hoogsten prijs voor
net gedragen Heerenkleeding.

OFSCHOON

„SCHOLS LANDMETEN EN WATERPASSEN”

uitverkocht is en voor den volgenden cursus geen nieuwen druk verschijnen zal, ben ik in de gelegenheid nog eenige exemplaren van dit werk te leveren zonder prijsverhooging, dus voor f 4,40 per exemplaar. Heeren, die van dit aanbod gebruik willen maken, wordt in overweging gegeven spoedig te bestellen.

Technische Boekh. en Drukkerij J. WALTMAN JR.,
BINNENWATERSLOOT 33—35.

C. MENSERT Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

(2717)

SANATORIUM BEEKBERGEN

≡ voor lijders aan tuberculose. ≡

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 1 MAART 1912. No. 20.

Delftsche Studenten-Bond.

REDE, uitgesproken door den aftredenden President van den Delftschen Studentenbond, den heer L. J. DE VEN, bij de bestuurs-overdracht op Dinsdag 20 Februari 1912.

Mijne Heeren mede-bestuursleden en leden van den Delftschen Studentenbond.

Nagenoeg een jaar is het geleden dat ik voor 't eerst 't voorrecht had vanaf deze plaats tot U te spreken.

Het zal thans de laatste maal zijn en ik wil deze gebeurtenis niet laten voorbijgaan zonder eenige woorden aan het verleden en de toekomst van den Bond te wijden.

Wij hebben in het afgelopen bestuursjaar gelegenheid gehad, het wezen van den Bond beter te leeren begrijpen, wij zijn met de verschillende stroomingen in aanraking gekomen, hebben sommige opvattingen, die ons tot dusver vreemd waren, leeren kennen en soms leeren waardeeren. Wij zijn dankbaar, dat wij verleden jaar den schroom, die ons weerhield de leiding in moeilijke tijden op ons te nemen, hebben overwonnen, want wij hebben den Bond in bloei zien toenemen.

Wij weten thans, dat de leden zich één eenheid voelen; wij weten, dat de verschillende stroomingen, hoezeer ook soms van tegenovergestelde richting niet als in enge wateren in botsing komen, doch als in de wijde oceaan langs elkaar gaan, elkaar raken soms, doch nooit elkaar deren.

Mochten wij ooit van oordeel zijn geweest, dat slechts ingrijpende veranderingen, wellicht door invloed van buitenaf, onzen Bond haar bestaansrecht zouden kunnen verzekeren; thans, aan het einde onzer bestuursloopbaan, zijn wij meer dan ooit er van overtuigd, dat de Bond, zooals hij er is, aan het gestelde doel beantwoordt en dat geene macht van buitenaf thans in staat zal zijn het eenmaal gewonnen terrein weer prijs te geven.

Het past ons op dit oogenblik den hand in eigen boezem te steken! Wij hebben U verleden jaar bij de bestuurs-overdracht veel beloofd, misschien meer dan wij dachten te kunnen nakomen.

Jeugdig optimisme en idealisme, die wij immers zoo gaarne zien als kenmerken van de studenten-maatschappij, waren wellicht aan deze plannen niet geheel vreemd, doch wij willen U er rekenschap van geven, dat de evengoemde eigenschappen niet zoo zeer den grondslag vormden van onze voornemens, maar eerder onze helpers waren bij de uitvoering ervan.

Toen ik daareven sprak van deze plaats, vanwaar ik U toesprak, had ik daarmee slechts de figuurlijke beteekenis op 't oog. Het was immers niet werkelijk op deze plaats, dat ik het presidium uit de handen van mijn voorganger overnam. Doch ik behoef bij deze verwisseling niet lang stil te staan.

Reeds had ik de gelegenheid daarvoor tot U te spreken, slechts wil ik mijne voldoening daarvoor uiten, dat ik straks mijn opvolger zal kunnen uitnoodigen in te nemen den zetel, die reeds door zooveel onzer voorgangers is ingenomen geweest.

Ik sprak verleden jaar over den Diës en over de wijze waarop zij gevierd werd en waarop zij volgens onze meening gevierd behoorde te worden.

Meer dan wij gedacht hadden, hebben onze inzichten in deze beroering te weeg gebracht.

Reeds scheen 't alsof deze beroering onaangename gevolgen na zich zou slepen en een eenigszins krachtig ingrijpen scheen noodig te zijn, doch een beroep op het eenheidsgevoel bleek voldoende te zijn om alle geschillen op zijde te zetten of te vereffenen en de onmiddellijk daarop volgende diësviering gaf aanleiding tot saamdoorleefde emoties, waarin de trillingen van alle snaten, die door den schok geraakt waren, geheel afgingen.

Ik wilde deze gebeurlijkheden niet stilzwijgend voorbijgaan, want ik geloof dat een woord van waarschuwing op zijn plaats is aan die groep, welke onwillekeurig, te goeder trouw zeer zeker, aanleiding er toe gaf.

Ik vrees, dat, ware de eenheidsband niet zoo sterk geweest, geen optreden van bestuur of andere zijde de verbreking had kunnen verhoeden; en dan zou ik die groep hebben kunnen verwijten, dat hunne onbezorgdheid, die haast den vorm van roekeloosheid aannam, daarvan de oorzaak was geweest.

Keeren wij thans een oogenblik terug tot de periode van verplichte kennismaking, dan valt het ons op, hoe op een zeer enkele uitzondering na, het eerste jaar zijne plichten ruimschoots heeft vervuld en wanneer verleden jaar, toen de resultaten niet zoo bevredigend waren als thans, nog twijfel mocht blijven bestaan, over de goede werking van de veranderingen in strengere richting, door onze voorgangers in de verplichte kennismaking aangebracht, dan geloof ik dat die twijfel thans wel opgeheven zal zijn.

Een woord van hulde aan onze voorgangers voor wat ze in dat opzicht tot stand brachten is deswege thans nog op zijn plaats.

Dat verleden jaar de bedoelde bepalingen nog niet volkomen werkten, zal zeer waarschijnlijk te wijten zijn aan de omstandigheid, dat de ouderejaars, die daarbij een nieuwe verantwoordelijke rol kwamen te bekleeden zich van die verandering nog niet bewust waren, wat ook wel blijkt uit de omstandigheid, dat 't zelfs nu wel eens noodig was hen op hunne plichten in deze te wijzen.

Rekenende naar de uitingen van de eerstejaars in die periode en vooral bij de Diësviering, geloof ik te mogen uitmaken, dat zij er bij uitstek op aangewezen zullen zijn over een paar jaar die kern te vormen, waarom zich ook thans het bondsleven conceptreert en van welken den bloei van onzen Bond zeer veel kan afhangen.

Reeds hoopten wij bij helderen horizon onze functies te kunnen neerleggen, doch in de laatste uren is er eene donkere wolk komen aandrijven, die zich zeer dreigend liet aanzien, doch die reeds weder voorbij gedreven is en naar wij hopen weder zal verdwijnen, zonder eenige stoornis in de natuur van den Bond teweeg te hebben gebracht. Er dreigde namelijk in de laatste weken eene verwijdering te ontstaan, tusschen de in Delft wonende leden en de spoorstudenten. Eenige gebeurlijkheden werden tot belangrijke misdrijven opgeblazen en gaven op die wijze aanleiding dat wederzijds een verkeerde indruk werd gemaakt. Het lijkt mij wenschelijk vanaf deze plaats mede te deelen, dat ons bij onderzoek gebleken is, dat de in omloop zijnde geruchten inderdaad sterk overdreven zijn en dat de kern der zaak eindelijk nog in hoofdzaak op misverstanden berustte.

Wij hebben dan ook alle redenen om aan te nemen, dat de even uitgesproken hoop, spoedig verwezenlijkt zal worden, zoodat de zon der eenheid weder, zonder te worden bedekt door den wolk van tweespalt, onzen Bond zal kunnen beschijnen.

En dat is noodig, want alle krachten zullen gezamenlijk moeten worden benut om te komen tot een waardige viering van het Lustrum dat komende is.

Gij zult daar straks hebben aan te wijzen, wien gij de leiding van dat feest wilt opdragen. Weest voorzichtig in Uwe keuze, want de wijze waarop dit Lustrum zal worden gevierd, kan van grooten invloed zijn op de ontwikkelingsgang van den Bond. Doch hier kom ik op het terrein van onze opvolgers; met een zeer vage blik in de toekomst moet ik mij tevreden stellen, het aan hen overlatende U meer daarover te zeggen.

In het kort overzicht, dat ik daar juist van de lotgevallen van den Bond in onze bestuursperiode gaf, liet ik met opzet achterwege een zaak, die slechts indirect de inwendige belangen van den Bond raakt, doch daarom niettemin ter sprake dient te worden gebracht.

Wij leven in een merkwaardige periode van het studentenleven, een tijd van schokkende gebeurtenissen aan de eene en van opbloeiend vereenigingsleven aan de andere zijde.

De eerste gaan buiten ons om en het zou beneden onze waardigheid zijn daaruit op unfaire wijze munt te slaan.

Met vreugde echter zullen wij memoreeren, dat wij in 't afgelopen jaar in alle drie groote universiteitssteden eene zustervereeniging hebben zien geboren worden.

In alle stilte, we zouden haast zeggen heimelijk, de eerste; met zachte muziek ingeleid de tweede; met trompetgeschal en paukenslag de derde, de voorspoedigste.

Bij de beide eersten zijn wij van verre getuige geweest, bij de laatste van nabij; terwijl wij sedert dien zeer welvarende jongeling nog steeds hebben zien wassen; doch wij zijn ook met de anderen jongeren in aanraking geweest en weten, dat ook zij de gekoesterde verwachtingen tot werkelijkheid zullen weten te maken en in edelen wedijver, hun jongeren broeder naar de kroon zullen steken.

Wij willen hen allen de hand bieden en voortaan samengaan in den strijd tegen vooroordeelen en misverstand en zoo noodig in den strijd om het bestaan.

Doch weder was ik geneigd het voor mij verboden toekomstterrein te betreden, nogmaals was ik op 't punt te gaan arbeiden waar gij, Mijne Heeren, zult ploegen, zaaien en oogsten, die straks bestuurderen zult zijn.

Aan U laten wij het over, het door ons voorbereide werk, het vormen van eene inter-academiale Unie, ten uitvoer te brengen en wij doen dat met vertrouwen, omdat wij weten, dat gij eene combinatie vormt, die alle groepen vertegenwoordigt, zonder tegenstrijdige elementen te bevatten.

Ik ben er van overtuigd dat Van Staveren in alle opzichten is opgewassen tegen de moeilijke taak, die hem als president in een lustrumjaar ten deel valt, terwijl de vriendschapsband, die tusschen president en secretaris bestaat, slechts eene heilzame invloed kan tengevolge hebben. Mijne Heeren, gij zult niet allen in de uitoefening van Uwe bijzondere functies een geheel gebaanden weg vinden, doch laat de overtuiging, dat gij Uw plicht tegenover den Bond vervult, U de noodige ambitie verschaffen, om te effenen waar die weg nog ruw mocht zijn.

Mijne Heeren mede-bestuursleden.

Mijn laatste woord voor mijn aftreden zal een woord van dank zijn tot U. Tesamen hebben wij volbracht wat de Bond van ons verlangde en waar 't noodig was hebt gij mij krachtig gesteund in 't volvoeren van onze plannen.

Voor al U beiden, Gnirrep en Stubbe, wil ik in 't bijzonder dank zeggen voor de wijze, waarop gij mij dikwijls in moeilijke gevallen van raad hebt gediend. Wij drieën vormden als 't ware het dagelijksch bestuur van onze vereeniging. Nagenoeg niets behoefde er te gebeuren, zonder dat wij eerst overleg pleegden en 't is vooral de samenwerking met U, die mij steeds met genoegen zal kunnen doen terugzien naar het jaar, waarin de leiding van den Bond in onze handen was.

Hiermede draag ik het presidium over aan den heer Van Staveren en verzoek hem zijne mede-bestuursleden te willen bevestigen in de plaats van hunne voorgangers.

Feuilleton.

Leuvensche indrukken.

II.

De Vlaamsche beweging is een beweging van het volk zelf. Het is de volksklasse, die is gaan begrijpen, hoe hun mooie Vlaamsche tale verdrukt en vernederd wordt door het overheerschende Fransch. Het is de volksklasse, die is gaan inzien hoe het verbergen van eigen sprake onder aangeleerd Fransch, een verloochenen van zich zelf is, hoe het beter is, fier die door anderen bespotten boersche sprake te spreken, dan zich schaamvol te verbergen achter leelijk gesproken Fransch.

In het volk is dat besef wakker geworden, het heeft het volk doen opleyen en groeien en het groeit nog en wordt steeds krachtiger.

De rijkere en oudere Vlaamsche families hebben zich nog bijna geen van allen aangesloten aan de beweging van hun volk. Zij schamen zich nog voor hun Vlaamsch en spreken geregeld Fransch. Zoo blijven zij, die aan de spits van hun volk hoorden te gaan, jammerlijk achter.

Toch zijn er voor hen wel verontschuldgingen. Zij zijn meer aan beleefdheidsvormen gewend. Zij verkeerden in de „monde” en het is veel moeilijker daar hun taal trouw te blijven, dan onder het volk. Hetgeen niet wegneemt, dat zij de verwijten verdienen, hun door den Flaminganten gedaan, dat hun houding slap en vol valsche schaamte is.

Daarom zijn ons zoo bijzonder sympathiek, die enkelen uit de meer goeude klasse, die zich aan 't hoofd der be-

REDE, gehouden door den heer J. C. VAN STAVEREN, ter gelegenheid van de aanvaarding van zijn functie als President van den Delftschen Studenten Bond op Dinsdag 20 Februari 1912.

Mijne Heeren Oud-Bestuurderen, mijne Heeren die straks Bestuurderen zult zijn, Leden van den Delftschen Studenten Bond.

Mijnheer De Ven.

Waar ik thans geroepen ben, als Uw opvolger aan het hoofd onzer Vereeniging te staan, acht ik het mij een voorrecht allereerst eenige woorden tot U te mogen richten. Immers gij, die nu een jaar geleden voor dezelfde taak stond, waarvan men slechts zien kan de vage vormen van wat eens blijken zal zorg en moeite te zijn, zult mij het best begrijpen, wanneer ik spreek van schuchter op mij nemen, van weifelend aanvaarden.

Niettemin de bemoedigende woorden zoeven door U tot mij gesproken, hebben bij mij de hoop gewekt, dat ook ik, zij het dan ook wellicht minder manmoedig dan gij, tegen al die uit het duister opwassende moeilijkheden bestand zal zijn.

Veel, Mijnheer De Ven, is onder Uw bestuur voorgevallen, veel hebt gij met kalme beslistheid weten te beheeren; en thans, nu wij de meeste uwer handelingen van een juister standpunt uit kunnen beoordeelen, leidt het geen twijfel of bijna overal hebt gij U sympathie weten te verwerven.

Het is ons dan ook aangenaam reeds nu te kunnen vaststellen, dat het tijdperk van Uw bestuur tevens een tijdperk van nieuwen bloei, van frisch leven voor onzen Bond geweest is.

De woorden van hulde zoeven door U tot Uw medebestuurderen gesproken, hebben reeds getoond, hoe zij naast U met ernst en ijver zich van hunne taak wisten te kwijten.

U allen zijn wij dankbaar voor hetgeen gij hebt weten te volbrengen. Dankbaar, maar toch niet voldaan; wij vragen nog om meer, vragen U om het nieuwe bestuur steeds met den rijkdom Uwer ondervinding terzijde te willen staan, overtuigd als wij zijn, dat Uwe blijvende sympathie een krachtige bron tot daadwerkelijken steun zal zijn.

En thans onthef ik de heeren Gnirrep, Amons, De Boer en Stubbe van hunne functiën en doe hunne plaatsen innemen door de heeren Meyer, Siccama, Peiser en Schreur.

weging hebben gesteld, tegen alle hoon der anderen in; de enkelen die durven hun eigen weg gaan. Dat zijn dan ook mannen, zoo hoog en zoo vol rijke kracht, dat wij niet anders kunnen, dan hun vol bewondering onze hulde brengen.

Maar overigens is het een beweging van het volk zelf. Het volk is gaan leven, het is werkzaam en streeft naar ontwikkeling. Het volk bouwt uit zijn midden een nieuwe beschavingsklasse, het studeert en doet alles om zich te ontwikkelen:

Dat volk vraagt steun in zijn strijd voor beschaving. De rijken van hun eigen land helpen hen niet, werken hen tegen, bespotten hen.

Daarom is zoo sympathiek, de beweging der Noord-Nederlanders, om zelf die hulpe te gaan brengen naar Vlaanderen. Om te komen met hun rijkere beschaving en mee te leven met het volk. Zie, zij zijn de gelijken minstens der Belgische patriciërs, maar hun bezoek geldt niet die verfranschte afvalligen, zij komen om mee te leven met hen, die hun taal en hun stam hooghouden; zij komen meelevend met dat volk, waarop die rijkere zoo neerzien.

De Hollanders zien heen over die ontaarde Vlamingen, maar zij verbroederen zich met het volk, dat zich ontwikkelen wil, dat om beschaving vraagt, dat een nieuwe beschavingsklasse vormen gaat.

Het is de mooiste steun, een zedelijk zeer krachtige, die de Hollanders de Vlamingen in hun strijd kunnen bieden.

Laat nu niemand meer vragen naar het nut van zulke congressen.

Na afloop van de „De Rechte Lijn” kwamen wij Zaterdagavond de gaudeamus zingende naar buiten.

Mede Bestuurderen.

Het mag in het vereenigingsleven van den Delftschen Studenten Bond wel een uitzondering genoemd worden, wanneer aan eenigen der nieuwe bestuursleden, hun functie bij verkiezing werd opgedragen. Dat het ditmaal gebeurde is dan misschien ook oorzaak, dat eenigen Uwer het hun opgedragen werk slechts aarzelend aanvaardden.

Laat dit toch niet zoo zijn; immers, is niet reeds de verkiezing op zich zelf een teeken van leven in den Bond? Is het niet verblijdend te kunnen vaststellen dat de leden zich wederom voor het welzijn onzer vereeniging interesseeren? Dien laatmaaraai geest; het bestuur zorgt toch voor alles; zou hij verdwenen zijn?

En voorts, is niet juist de uitslag der verkiezing ons een waarborg, dat wij de sympathie van de meerderheid der leden bezitten, en dus staat kunnen maken op medewerking en belangstelling bij wat wij zullen trachten te doen om onzen Bond tot meerdere bloei te brengen?

En zoo zijt dan gij, mijne Heeren, naast mij geroepen om U gedurende een jaar voor het welzijn van den D. S. B. te geven.

Ook gij, ik weet het, zijt doordrongen van de omvangrijkheid der taak, die wij op ons genomen hebben. De groote gemengdheid van dit bestuur is oorzaak geweest, dat ik niet, voor onze samenvatting tot dit college, met U allen meer dan oppervlakkig heb kunnen kennis maken. Ik zal dus niet trachten een opsomming te geven van wat ik persoonlijk van U verwacht. Waartoe ook. Herinner U slechts steeds dat alleen van intensief samenstellen kracht tot handelen kan uitgaan; alleen, waar wij bereid zijn, elkander krachtig te steunen, zal het mogelijk zijn, dat ook wij tot eenige blijvende resultaten komen.

Wij zullen onze persoonlijke meeningen ter zijde dienen te stellen, ten einde steeds onpartijdig en alleen in het belang onzer vereeniging te kunnen optreden, vooral daar waar het geld de grondgedachte van den D. S. B. te schragen.

In een tijd, waar zooveel oproeren en revolutiën in onze studentenwereld plegen los te barsten, zal het ons niet makkelijk vallen, steeds direct te onderscheiden, waar wel en waar niet moet worden ingegrepen; nochtans, laat ons hopen, dat wij, wanneer een nieuw bestuur onzen taak overneemt, kunnen heengaan in de vaste overtuiging, te hebben gedaan, hetgeen onzen plicht was.

Mijne Heeren, leden van den D. S. B.

Nu ik vanaf deze plaats het woord tot U mag richten wil mij de gelegenheid gunstig voorkomen U eenige korte beschouwingen omtrent de samenstelling van ons Bondsleven voor te leggen.

Nu zou het Leuvense studentenleven beginnen. We konden niet allen bijeen blijven, daar de kroegjes daarvoor te klein zijn. Er is namelijk geen algemeene kroeg, maar de studenten zwerven er van de eene estaminet naar de andere. Wel hebben de verschillende kringen een speciaal geliefd kroegje, of liever een eigen buurt, waarin zij zeer veel komen en zich bij uitstek thuis voelen, maar dit wisselt ook weer. Waarmee, zal straks blijken.

We begonnen dan met naar Job te gaan. Dit was een vrij aanzienlijke gelegenheid, we namen er allen een potteke sappig bier en toen begon de leute. Goos hield eerst een vlammende rede, besloten met de Vlaamsche leeuw, er werd gezongen van de leeuwensdansen en van „Vlaamsch klopt ons hart, Vlaamsch loopt ons bloed”, enz.

Er werd gesproken in vurige redevoeringen of gezongen, tusschenpoozen waren er haast niet. Alleen tijd om te drinken en nieuw bier te doen aanrukken.

Daardoor kwam één gloed van stemming. Het was de geestdrift, de strijdgedachte voor het gezamenlijk ideaal, die opsteeg in warme jubel en het jolijt bezielde.

Wie zoo'n avond heeft meegemaakt zegt niet, dat die speeches hol zijn. Het zijn uitingen van geestdrift, van strijdlust; men moet niet luisteren naar de bulderende woorden, maar men moet voelen de bezieling van gezonde leute, die opbloeit uit het jonge hart. Hier in Holland gaat men feest vieren zonder meer, en dat is dood; daar viert men feest ter eere van het hogere, waar men zijn leven aan wijdt en er is geen heerlijker feestvreugde denkbaar, dan de koestering en verafgoding, door het onmogelijke en dulle heen, van die zoo vereerde idealen.

Begrijpt het verschil. Het is gezegd: in Holland kent men de echte, mooie studentenfeesten niet meer, een

Wat toch is het, dat ons steeds tezamen voert? Welke toch is de macht, die U vaak noopt na verrichten arbeid hier afwisseling en ontspanning te zoeken?

Mijne Heeren het is ons verlangen naar veelheid, een veelheid, die in den Bond tot eenheid wordt.

Immers, biedt ons niet de Bond een verscheidenheid aan, die ieder zoekende zal bevredigen? Gij behoeft slechts rond te zien, om U daarvan te overtuigen. Hebben ook niet wij onze quasi-filosofen, die naar de kroeg komen, van louter principe-volheid elegant slingerend, om zich hopeloos af te tobben, tegen die ras-onverschilligen, die nu nooit zien, wat daar grootsch en schoon is, in al die theorieën. Hebben niet ook wij onze idealisten, die hun nog ondoordachte maar zekergevoelde idealen hebben te verdedigen tegen gevatte materialisten?

Dan zijn daar nog de pessimisten, die vaak in isolement of ook in ironie hun kracht zoeken, maar het veelal moeten afleggen, waar humoristen en optimisten samenspannen.

En zoo woelt er dan in onzen Bond van alles door elkander, te klein als hij is om zich in belangrijke partijen te kunnen verdeelen.

Ziet, Mijne Heeren, waar zulk een verscheidenheid zich dagelijks combineert, daar kan een eenheid ontstaan, een kern zich vormen, die zich zal weten te handhaven, ondanks de talrijke moeilijkheden, die haar in den weg kunnen treden.

De ouderen onder ons hebben dit meermalen ondervonden en kunnen er van gewagen, dat allerlei hevige uitwendige gebeurtenissen, toch die kern niet aantasten.

O, ik weet wel, er zijn er ook onder ons, die zelfs dit veelheidsverlangen niet kennen, of zoo zij het kennen, schuchter zijn en zichzelf gesloten houden. Tot de eersten zou ik willen zeggen, komt op de kroeg en gij zult weldra weten, wat U ontbreekt; tot de anderen laten zij indachtig zijn, dat het niet aangaat steeds te vragen zonder zelf te geven, laten zij trachten ook iets te presteeren en ik ben ervan overtuigd, dat ook zij dan veel kunnen bijdragen tot den bloei onzer vereeniging.

En thans past het mij vooreerst een woord van dank te spreken, voor het vertrouwen door U in mij en mijne medebestuurderen gesteld. Dit vertrouwen is ons een onmisbaren steun, temeer daar het komende Lustrumjaar veel van ons allen zal vergen en samenwerking tusschen Bestuur en leden, zoo ooit, dan nu noodzakelijk zal zijn. Niet slechts om van het welslagen aller komende feestelijkheden zeker te zijn, neen ook om het mogelijk te maken, dat ons hernieuwend Bondsleven zich op een goed georganiseerd grondslag kan vestigen. Alleen wanneer dit geschiedt, zal het kunnen zijn, dat de verwachte sterke stijging van het ledental inderdaad zal plaats grijpen. Immers, moet niet elk zeewaardig schip een goed gemaakte kiel hebben? Laat

kroegjool is vervelend, de vreugde is van een laag gehalte de menschen zijn onhebbelijk en zoeken twist. Het is gezegd: wil je nog het echte woest-gezonde studentenfeesten, trek de Moerdijk over naar Vlaanderen.

Dat is, omdat bij het Hollandsche feest alleen het materiele er is en dat is eigenlijk maar bijzaak voor een feest. Elke geest van het hogere ontbreekt.

In Vlaanderen is het die hogere geest die alles bezielt, kleurt en mooi maakt, en laat het materiele er gebrekkig zijn, toch kan daarmee de heerlijkste leute opbloeien, vrij van al het leelijke omdat het doorvlamd is van het hogere.

Arm in arm trokken we verder, naar de volgende kroeg en weer naar de volgende.

Toen gingen we naar de prinseskens. Die hadden een bijzondere roep in Leuven, dat waren zulke lieve meiskens. We kwamen binnen en vulden met onze groote schare heel het kleine, typische kroegke. Overal stonden (er waren maar heel enkele stoelen) de leutige kerels, met de petten op en het glas bier in de hand en zongen en lachten, terwijl Marieke en Doorke ijverig en blijde klappend er door henen liepen, al maar meer bier aandraged. Dan vatte je Marieke's poezelig handeke, ze kon niet verder en als ze zich dan omdraaide, pakte je ze even en kuste handig haar roode lipkens. En dan weer zingen, steeds zingen.

Het beste biertje lust hij niet,
Het liefste liedje sust hem niet,
Het mooiste meisje kust hem niet.
Hoog het glas, hoog het hart, hoog het lied!

Een, twee, drie, spuit! Dat was weer het commando tot drinken.

ons dan zorgen, dat die kiel aanwezig zij en ik zou geen redenen meer weten, waarom van de vele nihilisten, die nu nog aan onze Hoogeschool studeeren zich niet meerderen tot aansluiting bij ons gedrongen zouden voelen.

Laat ons er voor zorgen, dat ons geheele vereenigingsleven in hoofdzaak uiting is, van jeugdigen moed en optimisme, toonende dat ook jonge menschen begrijpen kunnen hoe het leven te waardeeren. Laat onze feesten en gesprekken tintelen van geest en ironie, laten zij uitingen zijn van de zooeven besproken bondseenheid en ik ben er van overtuigd, dat de door velen onzer zoo terecht gehate kabaal en lawaai fuiven, overbodig zullen zijn.

Maar, Mijne Heeren, er is nog meer noodig om tot grooteren bloei te geraken. Allereerst wil ik wijzen op de nog steeds onvoldoende inrichting onzer societeitslokalen, en, eischt niet het uitspreken van diepere gedachten een intiem-gezellige omgeving?

Welnu, het zal dan ook een van de voornaamste werkzaamheden van het bestuur zijn er voor te zorgen, dat binnen korten tijd onze kroeg een beter aanzien krijgt. Ook hier is ons echter Uw aller steun onmisbaar; mij zijn reeds geruchten ter oore gekomen van ruwe vernielzucht of wilt ge, van studentikositeit, (zooals gebruikelijker is te zeggen), maar laat het ook mij ondervinden, dat deze geruchten valsche geruchten geweest zijn en dat ook bondsleden in het toch reeds zoo moeilijk te verkrijgen lokaal gezelligheid weten te waardeeren.

Ook dient de propaganda op andere wijze te worden ingericht. Veel kan ik U hieromtrent nog niet mededeelen; laat het U voldoende zijn te weten, dat er plannen ahangig zijn, om door organisatie met de andere, zij het ook nog jonge Studentenbonden, tot betere bekendmaking onzer Vereenigingen te komen. Wij hopen hierdoor een betere regeling der werkzaamheden te verkrijgen, om aldus de nog talrijke vooroordeelen te doen verdwijnen.

Voorts, Mijne Heeren, zal de regeling der kennismaking een bijzonder punt onzer zorgen uitmaken. Het is voorwaar niet gemakkelijk, zonder uitoefening van pressie, nieuwe leden te bewegen, hunne inzichten en meeningen aan ouderen toe te vertrouwen. Nochtans, wij zullen hier voorzichtig zijn, niet slechts om te kunnen handelen naar de gedachte van het Proces-Verbaal onzer oprichting maar ook wijl wij weten, dat wat door dwang bereikt werd, nooit het ware kan zijn. De knop, die met geweld werd geopend, zal nooit een volmaakte bloem worden.

Daar evenwel niet alleen wat deze zaak aangaat ons reglement onvolledig is gebleken, maar bovendien andere leemten aan het daglicht zijn getreden, zoo zullen ook uitgebreidere Reglementswijzigingen tot onze vermoedelijke werkzaamheden behooren.

Nog vrage ik een wijle Uwe aandacht voor ons naderend Lustrum. Veel laat zich ook hier niet zeggen; wij hopen

O, zoo'n Leuvensch estaminetje! Wat aardig, onbezorgd liefdespel, wat een leute, wat een vrije frischheid. Als je het zoo zag was er niets leelijks in en dus niets slechts. Dit was aardig en blij kinderspel, dat was open en goed.

Wie leest niet graag de oude verhalen uit het Quartier Latin van de studentenmeisjes. De Leuvensche meisjes zijn van hetzelfde geslacht. Men moet van hen en van de Leuvensche studenten geen heiligen maken, maar ze zijn jong en hebben lief; o, een waarlijk mooie, jonge liefde. We weten het immers allen, de liefde is niet altijd bestendig, maar het gebeurt toch vaak, dat de meisjes uit de estaminetjes trouwen met studenten en trouwen doen ze allemaal haast.

Zoo'n kroegje leeft maar een jaar of vijf, in den goeden tijd van de dochterkens. Dan komen er weer andere menschen in. De studenten noemen de kroegen naar de namen van de meisjes. Ze zijn er zeer thuis, elk groepje heeft dan ergens zijn voorkeur voor een bepaalde, waar ze heel veel komen, en dat hun tweede thuis is. De meiskens zetten de knopen weer aan hun jassen en helpen ze met allerlei huiselijke dingen. Het is een vergoeding voor de familiekring en voor de thuis gelaten zusterkens.

Maar zooals gezegd, het wisselt telkens en langzamerhand. Als de meiskens vaste verkeer krijgen of als er andere, heel aardige.... Nu, men begrijpt het wel.

O, voor ons, bewuste beschavingen, wat is daar veel te leeren, van dit kleurige, gezonde volksleven, daar ginds in het Zuiden.

Dáár kunnen we ons verjongen.

We hebben Marieke en Doorke beloofd den volgenden avond zeker terug te komen en toen zijn we naar Juliette gegaan.

met de aanstonds te verkiezen Lustrum-commissie in staat te zijn, een ons waardig feest te organiseeren, waartoe de huidige bondsgeest zeer zeker krachtig zal kunnen bijdragen.

Weinigen tellen wij hier thans in ons midden die van een vorig lustrum kunnen gewagen, maar die weinigen zullen U zeggen, hoe dat lustrum hun een glanspunt geweest is van alle jolijten gedurende hun studententijd door hen beleefd; laten wij zorgen, dat dit ons derde Lustrum, niet minder schitterend zij.

Mijne Heeren.

Hiermede heb ik getracht U een kijk te geven op wat in hoofdzaak tot onze plannen hoort; wanneer wij daarbij Uw voortdurende sympathie mogen ondervinden, is daarmede een der belangrijkste factoren voor het welslagen reeds gegeven. Ik heb gezegd.

Gedachten en Gedichten.

Amateur.

En écrivant cette chansonnette,
Le doux Soleil me brille aux yeux;
Ma petite chatte joue coquette
Mon entourage est heureux.

Pourquoi existe la pauvre âme,
Qui fait des ryhmes pour s' amuser?
Sa poesie n'a pas de flamme:
Il faut souffrir pour bien chanter! —

L. B. I.

De Sterren.

Sterren, gij verren,
die weifelend lichtet,
twijfelend richtet
Uw stralen, die dwalen
spelende neer in het hemelgewelf,
laat in Uw wezen,
ook vlammend gerezen,
't Leven, hel gloeiend
en alles verschroeiend,
brandend en blaak'rend het eigene zelf?

ENO BAEK.

(Zie verder Derde Blad).

Goos, de voorman van een der voornaamste Leuvensche kringen, was nog steeds bij ons. Hij had de leiding, typisch is het, hoe de studenten hun eens gekozen leider in alles volgen. Goos gaf aan, wanneer we weer naar een volgend kroegje moesten, hij commandeerde de salamanders, hij zei waar we verder heen zouden gaan.

Zeer schoon waren de ontmoetingen, die dan weer ontstonden, als we op straat of in een kroeg een groep andere makers tegen kwamen. Dan was het een gejuich en één verbroedering; maar de grootte der kroegkamertjes bepaalde dan al gauw weer de grootte der troepjes.

In een volgende estaminet vonden we een gemoerde kachel en afgebroken schoorsteen. Geen wonder, er was een clubje van Hollandsche eerstejaars. Dat was zoo hun manier van feestvieren, een Gentenaar naast me was niet minder dronken; maar.... hij schold in één woordengolf door op de lafaards, die socialistische of katholieke, of welke politieke partijkwesties ook, stelden boven de Vlaamsche zaak! Vlaanderen, Vlaanderen boven alles!

De in één golf van geestdrift voortbruisende Vlaamsche leute, is eerder uitgewoed als een rustiger Hollandsch feest, met luie stoelen in de buurt. De Vlaming maakt het dan ook niet zoo laat in 't algemeen.

Toch was het een uur of half vier toen ik mijn hotel ging opzoeken. Het speet me toen vreeselijk geen romantisch tochtgenoot bij de hand te hebben, want ik had een vreeselijke lust om rond te gaan spoken in die oude Middeleeuwsche gebouwen, die uittartend fluisterden van de geheimen, die ze in hun donkerste hoeken verborgen.

(Wordt vervolgd).

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 1 MAART 1912. No. 20.

De Boomen.

De boomen stonden roereloos
stil in zwarten nacht,
De nevelen omweefden ze
dicht als met een vacht.

De nachte was geruchteloos,
geruchteloos en stil,
En rustte droef en moede op
de warr'ge takkengril.

De boomen stonden groot en zwart
en peinzend in den mist,
Alsof er geen dier boomen iets
van wind of zonlicht wist.

ENO BAEK.

Uit de Delftsche wereld.

John R. Mott.

Verleden Woensdag hield John Mott in den Stads Doelen voor eene volle zaal zijne eerste lezing over: „The Influence of Students in the Modern World”.

De Rector Magnificus, Prof. Cardinaal, leidde Mott in met eenige hartelijke woorden. Hij betuigde zijn dank aan de regelings-commissie en tevens voor de, zooals hij het typisch noemde, „handleiding” van Mott. Ook wij hebben de regelings-commissie en de Delftsche afdeeling der N. C. S. V., die zijn komst mogelijk maakte, hartelijk te danken voor de organisatie van Mott's lezingen hier in Delft, en het geheel kosteloze voorrecht een man van zoo groote overtuiging en zeggingskracht te kunnen hooren.

Bang ben ik om zijne woorden weer te geven, zeker mag men ze niet gelijk stellen met zijn levend gesproken woord, maar degenen die hem gehoord hebben, zullen zich hierdoor zijn woorden herinneren.

Mott's komst wekte verwachtingen op; zijn ze beschaamd? Ja, degenen die een zwaar filosofische behandeling der onderwerpen verwachtten, zijn in deze verwachting teleurgesteld, maar toch ben ik niet overtuigd dat ze in hun hart niet gevoeld hebben: dit is van meer practisch nut en kan ik beter gebruiken in mijn leven dan alle filosofie.

Het was alles zoo eenvoudig wat Mott zei; duidelijk nu Mott het zóó zei.

Zeer wetenschappelijk behandelde hij de onderwerpen. Slechts uit feiten, duizendmaal bewezen feiten trekt hij logisch zijne conclusies, en met donderende stem legt hij nadruk op deze ernstige feiten en bewijzen. Zou men hem niet gelooven? Waarom nemen velen ze anders niet aan?

Practisch was hij; hij sprak ons over al te practische dingen, die onze „habit of thought”, ons gewoon gangetje van daden willen aantasten en veranderen. Hij kwam niet als lid van een of ander kerkgenootschap en sprak niet als „a narrow man” en daarom kon hij zoo velen aantrekken. Zijn raad was, laat ons zoeken hetgeen ons verbindt en daarop voortbouwen en niet blijven twisten over dat, waarin we verschillen. Wat hij zeide was niet alles nieuw voor ons. Wij hadden het wel eens overdacht, maar zoo gehoord denk ik niet. Het was op den achtergrond geraakt en hij heeft het als hoofdzaak van ieders leven met kracht op den voorgrond gesteld. Begin aan eene herziening van de kwesties en kijk of ze misschien niet tot andere conclusies leiden. Wat mij trof was het optimisch vertrouwen, het geloof in de toekomst der studentenwereld, dat hij had. Met breede blik overziet hij de studenten der meest verschillende universiteiten, met al hunne nationale eigenschappen en bespreekt hetgeen hen samenbindt als studenten: het zich eigen maken van wetenschap. In de eerste plaats de wetenschap van de dingen, die een ieder mensch betreffen, die zijn leven aangaan, die hij noodig heeft om zijne levensvragen op te lossen. Hierin verschilt een student nog niet van andere menschen, maar wel is hij in de gelegenheid en daarom is hij zich zelf verplicht, zooveel mogelijk te

bemachtigen van die wetenschap, en dit onderscheidt hem van anderen. In de tweede plaats staat dat stukje van de algemeene wetenschap, waarin een student zich specialiseert. Wil hij werkelijk een mensch worden, in de beste beteekenis van het woord, dan moet hij beide wetenschappen bestudeeren. Dan zal hij eene persoonlijkheid worden, daartoe moet hij inzichten, overtuigingen, principes krijgen, en deze kunnen slechts streng gebouwd worden op eigen onderzoek. Zoo komen we tot het dikwijls misbruikte woord van Jezus: Onderzoek alle dingen en behoudt het goede. Dit stelt voorop een eerlijk, zooveel als mogelijk onbevooroordeeld onderzoek, zooals Mott zei.

Mott heeft twintig jaar lang in de studentenwereld gereisd en is doordrongen van de groote beteekenis en macht ervan. Immers, zullen niet studenten later de leiders, de hoofdmannen van het land worden? Bismarck zeide: een derde van de studenten leidt schipbreuk door een verkeerd leven, een ander derde deel mislukt door te hard werken, maar het overblijvend deel regeert het land. De maatschappij vraagt van de universiteit leiders. Deze moeten niet slechts hun eigen vak kennen maar ook karakter hebben; hun eigen belang moet achterstaan bij het gemeenschappelijk belang, dus moeten ze onzelfzuchtig zijn, rechtvaardig en waar. Er rust groote verantwoordelijkheid op de universiteit, studenten en professoren, vooral van de Technische faculteiten. Want zijn de sociale problemen niet dringend genoeg en zijn de ingenieurs niet als het ware de middelaars tusschen fabriekseigenaars, kapitalisten en arbeiders? Een Japansch staatsman zag de eenzijdigheid van het universitair onderwijs in en zeide, wij moeten iets hebben dat het karakter van onze jonge mannen versterkt, naast de ontwikkeling van hun verstand, zoodat beide met elkaar in evenwicht zijn. Onze ontwikkeling moet moreel, geestelijk sociaal zijn.

Indien onze landen sterke invloed willen uitoefenen op groeiende staten zooals China en Japan, dan moet die invloed christelijk zijn niet slechts in naam maar in karakter. Daartoe zijn niet alleen zendelingen maar ook ambtenaren en anderen met christenbeginselen noodig.

Het zien van de wereld in korten tijd, heeft het voordeel „to get a line through it”. Ze wordt kleiner en kleiner, ze wordt een fluistergalerij. Het is een gevaarlijke tijd, een tijd van wrijving en spanning. Groote volken zijn nu nog plastisch, spoedig zullen ze onveranderlijk en onafhankelijk worden. Zullen ze agnostisch worden? Niemand kan schatten de invloed, die terug zal slaan op Europa, als China en Indië, samen de helft van de bevolking der aarde vormend, zich zullen gezet hebben in gevoelloos agnosticisma zonder verzachtende invloed van het christendom. Laat ons onzelfzuchtig zijn tegenover „the backward races”. Als een lid ziek is leidt het geheele lichaam. Te veel slechte invloed hebben wij reeds op hen uitgeoefend en ze zal op ons terugslaan bij het opgroeien van die volken. Het is een tijd van opkomende vloed, daarom moet nu de gelegenheid gebruikt worden. Er zijn niet alleen beroepsmenschen maar vooral groote sociale leiders noodig. Karakter moeten zij hebben en dan zien wij als voorbeeld naar den persoon van Jezus; dit is eene persoonlijkheid zooals geen ander. Onderzoekt Zijn leer en woorden en laat ons nagaan wat Zijn beginselen kunnen uitwerken. Sterke menschen zijn zij, wier leven overeenstemt met hunne woorden. Weest niet onverschillig. Een onverschillig mensch bevindt zich binnen een cirkel, hij kan er niet uitkomen en niemand kan er in komen. Waarom voldoen vele studenten later niet aan onze verwachtingen. Het is omdat ze in hun studentenleven als het ware een zwarte plek, een barst hadden. Hier langs, hierdoor is hun leven gebroken. De Bijbel zegt: een man is wat hij is in zijn hart. Boeddah zegt: Een man is wat hij denkt. Ik zou nog verder willen gaan en zeggen: Wat een man denkt in zijn hart, dat zal hij worden. Laat ons nadenken en verontrust worden door onze zwakheden, de moderne wereld zal ze weten te ontdekken.

Mott's tweede lezing handelde over: „Student Temptations”.

Studenten zijn door hun hersenwerk en weinig lichaamsarbeid veel blootgesteld aan verleidingen. De beoefening van sport kan daartegen een middel zijn. Er is verzoeking van lichaam en verzoeking van gedachte (temptation in mind). De laatste is even erg, zoo niet erger dan de eerste. Het is moeilijker geestesketenen dan lichaamsketenen te verbreken. Er zijn zooveel verleidingen en het is niet gemakkelijk er weerstand aan te bieden; onreinheid is wel een van de voornaamste. Hij wees op de opeenvolgende trappen, wat ik beter overtaald kan weergeven: A look, an image, a fascination, a fall.

Oneindig veel kwaad is gedaan door niet openlijk over deze zaken te spreken. Jezus besprak en bestreed ze eenvoudig en openlijk. Mott haalde aan de overtuiging van de beste doctoren, zenuwartsen, zelfs footballtrainers, omtrent de invloed van onzedelijkheid; hij verhaalde gevolgen, die troffen door hun bitterheid. Zoo wees hij op de onzedelijkheid als een van de drie hoofdoorzaken van krankzinnigheid. Meer algemeene gevolgen zijn het ondermijnen van de wil, en ook het vernielen van het zesde zintuig: het vermogen om hogere Goddelijke dingen te zien. De verschrikkelijke ziekten, die soms het gevolg zijn van onreinheid zijn als een straf van een hogere macht.

Verleidingen hebben ook hun goede zijde, ze geven gelegenheid om overwonnen te worden, en dit geeft kracht. Ze zijn dan niet om voor te zwichten, maar om ze te overwinnen. Wapen U er vooruit tegen, evenals in vredetijd moet gezorgd worden gewapend te zijn voor den oorlog.

Na afloop van de eigenlijke lezing wilde Mott voor velen die het hem misschien wilden vragen deze vraag beantwoorden: Hoe overwinnen wij verleidingen.

Overwinning is nooit buiten gesloten; hoopvol klinkt dit. De sterkste menschen zijn zij die 't meest overwonnen hebben. Waar geen vijand is, is geen overwinning, geen leven, want leven is strijden voor de overwinning. We kunnen niet verhinderen dat slechte gedachten in ons opkomen, maar wel dat zij blijven hangen. Luther maakte deze vergelijking: Wij kunnen er niets aan doen dat een vogel in ons haar vliegt, maar kunnen wel voorkomen, dat hij er zijn nest in bouwt. Tracht niet slechte gewoonten langzamerhand af te zweren. Een dief zal nooit eerlijk man worden, door het voornemen elk jaar iets minder te stelen. Begeef U niet in verleiding indien gij ze kunt vermijden. Vecht niet alleen tegen het kwade, maar gebruikt uw energie om voor het goede te strijden. Vecht niet alleen maar verbindt U met anderen tegen het kwaad, Christus leert, elkander te helpen.

Vooraf in den strijd leert men zijn vrienden kennen, zij zijn het, die zullen helpen. Verbindt U zooveel mogelijk met Christus. Ik zou even goed zeggen, laat de kracht van Socrates of wie ook U helpen, indien zij bewezen hadden te kunnen helpen, zooals Jezus Christus. Indien gij de kracht van Jezus ontkent, ontkent gij de getuigenis van vele studenten, die hebben overwonnen door Zijn kracht.

A. E. B.

De vrouwelijke studenten en de voordrachten van Dr. Mott.

Waar voor de voordrachtavonden van Dr. Mott een verblijvende belangstelling bleek te bestaan uit alle kringen van studenten; belangstelling, die er op wees, dat de zucht naar ontwikkeling, buiten de vakkwesties, ethische zaken betreffend, nog steeds groeit, viel het des te meer op, dat het aantal vrouwelijke studenten, op deze voordrachtavonden aanwezig, zeer klein was in verhouding tot het totaal aantal meisjes-studenten. Wel waren vele dames aanwezig, maar zij, voor wie de lezingen meer in 't bijzonder bestemd waren, n.l. de studenten ontbraken, de enkele getrouwen niet te na gesproken. In 't bijzonder viel dit op bij de lezing over „Student temptations” en het wegblijven kan daarbij m.i. niet anders worden uitgelegd dan door een soort overdreven preutsheid. En droevig stemt het te moeten zien, dat jonge vrouwen, die een hogere intellectuele ontwikkeling trachten te bereiken, wat hunne moreele ontwikkeling aangaat nog op hetzelfde punt staan als de theetante met haar: „niet netjes”!

Wat kan men verwachten van meisjes, die 't niet netjes vinden om kennis te nemen van wat een hoogstaand edel persoon zegt omtrent dingen van 't hoogste belang voor haar leven? Of meenden zij wellicht allen, dat voor haar geen verleidingen bestonden, en dat alles wat Dr. Mott zou zeggen voor haar geen waarde zou hebben?

Is dit nu de nieuwe vrouw? Maar dan bestaat dat nieuwe, dat hogere uitsluitend uit een zucht om eenige vakkennis op te doen, maar waar blijft de drang tot algemeene ontwikkeling? Het uitblijven daarvan is heusch niet goed te praten met beuzelarijen over thuis wonen en met de familie uitgaan etc., zooals kort geleden geschiedde in dit blad. Neen, wanneer de moderne vrouw een macht wil worden, dan moet ze haar blik verwijden en begrijpen dat er hooger dingen in het leven zijn dan chemische formules.

Moge de dag nog eens aanbreken waarop de Delftsche vrouwelijke studenten zullen erkennen dat een breede algemeene ontwikkeling verre boven de vakontwikkeling staat.

B. S.

Eenheid.

Wanneer eene kwestie lang en breed is uitgesponnen, een zaak heftig aangevallen aan de eene, vurig verdedigd aan de andere kant, dan gebeurt het vaak dat als de gemoederen weer wat tot bedaren zijn gekomen, het twistpunt niet alleen een open vraag is gebleven, doch de partijen verder dan ooit van elkaar verwijderd zijn en slechts misvattingen zijn geboren, waar overeenstemming had moeten worden bereikt.

Zoo staat het thans in Delft ook met de nog steeds niet tot aller bevrediging beantwoorde vraag: „Is meerdere eenheid in onze studentenmaatschappij gewenscht, is ze mogelijk en hoe is ze te bereiken”.

Wat het eerste betreft, het min of meer bevestigend beantwoorden daarvan zal voor ieder persoonlijk ervan afhangen of hij voor zich aan het begrip eenheid eene voorstelling verbindt in wier verwezenlijking hij geloofst.

Daar vooral ligt de bron van zoovele misverstanden, de aanleiding tot nutteloos gedebatteer en onverkwikkelijk gesputter.

Niets gemakkelijker toch, en vooral hier waar het een zoo moeilijk juist te begrenzen begrip geldt, dan de denkbeelden van anders-denken, hetzij in geschriften, hetzij in zijn vriendenkring, te persifleren, en tot wanstaltige verhoudingen op te blazen.

Mogen vooral de tegenstanders dier mysterieuze eenheid aan dit euvel mank gaan, de al te felle voorstanders treft deze blaam, dat ze al te veel in de beweging als geheel opgaan en er niet toe kunnen komen eens na te gaan, wat zij individueel in dezen voor goeds zouden kunnen stichten.

Men moge zich allerlei ideale voorstellingen voor de toekomst maken of de heele kwestie zonder meer een belachelijke utopie noemen, ieder student, die nog over een greintje collegiaal gevoel beschikt en van zulken alleen is iets voor de verbetering van het geheel te verwachten, zal moeten erkennen dat in deze dagelijksche omgang nog vele verschillen gehandhaafd blijven, die er niet behoeften te zijn.

De studentenwereld heeft zich steeds het privilege toegekend om waar het in haar kraam te pas kwam lak te hebben aan alle maatschappelijke conventie.

Studentikositeit is een woord waarmede vele zondigingen daartegen worden goedgepraat.

Doch daartegenover heeft zij ook van haar recht gebruik gemaakt om een eigen conventie te scheppen, in haar soort even dwaas en belachelijk als die waaraan wij bij iedere gepaste gelegenheid zoo gaarne toonen maling te hebben. De consequenties daarvan te trekken in verband met de organisaties der studenten buiten hun studie in engeren zin zou te ver voeren. Bovendien is daar al zooveel over geschreven, dat men al een zeer beminlijk optimist zou moeten zijn om te meenen daar nog eens iets van te kunnen vertellen zonder de lezers van het S. W. te vervelen.

Maar welke scheidingen buiten het onmiddellijk gebied van de T. H. vooralsnog gehandhaafd mogen blijven, waar blijft het bestaansrecht daarvan zoo we ons bepalen tot het „enge” kringetje van college- en teekenzalen en laboratoria. Daar zijn wij toch allen jonge menschen werkende voor een zelfde doel en al behoeft dat nu nog geen aanleiding te zijn tot een algemeene verbroedering ter plaatse, daargelaten dat dit ook allerminst begeerlijk zou zijn, zeer zeker dient dit besef toch een zeker collegialiteitsgevoel aan te kweken wat niet anders dan onze studie en studiebelangen ten goede kan komen.

Men zal zeggen dat dit beginsel al reeds is vastgesteld in de buiten elk corps- of bondsverband staande vakverenigingen en in de Centrale Commissie.

Doch samenwerking ook op dit gebied kan slechts goede resultaten afwerpen indien wederzijdsch vertrouwen tusschen de verschillende studenten bestaat en hoe kan dit geboren worden waar conventieele begrippen zelfs het vragen of verlenen van kleine diensten, indien men niet in optima forma aan elkaar is voorgesteld in den weg staan. Voorbeelden zal ieder genoeg ter beschikking hebben. Om maar eens iets te noemen; er behoort toch altijd nog een buitengewone hoeveelheid moed toe om iemand op de teekenzaal een Hütte, een stukje vlakgom of iets dergelijks te leen te vragen, zoo men vroeger niet al reeds met een handdruk heeft kennisgemaakt en dat terwijl toch ieder die de mogelijkheid om met iemand een gesprek te voeren of louter een praatje te maken niet afhankelijk wil stellen van het al of niet lid zijn van een vereeniging (en slechts weinigen bekrompen individuen zullen er niet zoo over denken) dergelijke schroomvalligheid toch „eigenlijk idioot” vindt.

De feiten mogen op zichzelf nietig en onbenullig zijn, in

hun invloed op de kameraadschappelijke geest onder de studenten zijn ze het zeer zeker niet en dragen ieder voor zich het hunne er toe bij om het geloof vasten bodem te verschaffen dat er werkelijk diepgaande verschillen zouden zijn die den persoonlijke omgang tusschen corpsleden, bondsleden en nihilisten in den weg zouden staan, eene meening die in het eerste jaar vooral maar al te veel wordt aangekweekt.

Weliswaar doet in de oudere jaren de ervaring vanzelf het onzinnige ervan inzien, maar vaststaand blijft het dat menigeen niet dan zeer moeizaam tot die overtuiging komt.

H. R. B.

Delftsch Studenten-Corps.

Magekomen:

Mislukking? der Lustrumfeesten!

Hoogelijk benieuwd naar de uitwerking van de oproep door de Feestcommissie tot de leden van het D.S.C. gericht, ter verkrijging van lustrumplannen, brachten wij een bezoek bij den president dier Commissie op den laatsten dag van inzending, in de circulaire genoemd.

Hij deelde ons mede, zeer teleurgesteld te zijn door de minimale belangstelling voor de a.s. lustrumfeesten, die er bestaat, te oordeelen naar het zeer gering aantal ingezonden plannen en aanwijzingen. De Commissie had zeker verwacht, dat er meer plannen ingezonden zouden worden, *althans* aanwijzingen omtrent mogelijk uit te voeren plannen door hen, die niet voldoende tijd gehad hadden voor de uitwerking.

Nog niet willende gelooven, dat er niet meer belangstelling is, meent de Commissie dat verschillende plannen nog niet gereed waren en men schroomde ze toch in te zenden.

Naar ons verzekerd werd, wordt de kleinste aanwijzing echter toch gaarne door de F. C. tegemoet gezien, *als zij maar de kern geeft van een mogelijk uit te voeren plan*. Een origineele gedachte is op 't oogenblik meer waard dan een lijvig uitgewerkt plan, dat overigens geen kwaliteiten bezit.

Men speure dus in zijn hersens rond of er niet een goed idee zit, men kan er het Corps misschien een groote dienst mee bewijzen.

De Feest-Commissie is van plan de datum van inzending nog te verstellen tot de uiterst mogelijke datum, den 5^{en} Maart,¹⁾ in de hoop dat nog zóó vele plannen of aanwijzingen zullen inkomen, dat zij verplicht zal zijn dag en nacht te werken om nog tijdig haar advies uit te brengen.

Moge deze hoop verwezenlijkt worden!

Wat doet het ertoe of de F. C. een paar nachten niet slaapt, als het Corps maar een origineel en goed uitvoerbaar lustrumplan krijgt!

X.

¹⁾ Voor 26 Maart moet de Corpsvergadering gehouden worden; minstens 14 dagen van te voren moeten de plannen met het advies door de F. C., na bij den Senaat geweest te zijn, gedrukt rondgezonden worden aan de Corpsleden.

Ingezonden Stukken.

Aan den Heer d'Armagnac.

Waarde Heer.

Vergun mij U langs dezen weg een opmerking te maken naar aanleiding van de enkele gedichtjes, die door U in de laatste nummers van het S. W. zijn ingezonden. Meer in het bijzonder datgene, wat ik het laatst gelezen heb en dat getiteld is: „Aan Jan van Wieck, componist.

Ik weet wel, dat gij een beginnening zijt op het gebied der poëzie, als ik tenminste mag afgaan op het feit, dat Uw pseudoniem behalve in de laatste paar nummers, nooit te voren in het S. W. verschenen is, maar juist daarom meen ik mijn opmerking niet te mogen weerhouden.

Ik stel Uw geval aldus voor:

De kortelings verschenen dichtbundel: Lichte Geluiden van Jan v. Rossem, heeft U voor den dichter ervan vervuld met warme bewondering, maar als beginnening hebt gij tegelijkertijd het onzalige idee gekregen: zóó wil ik het ook eens probeeren. Dit getuigt al van zeer weinig eerbied voor ware kunst én voor een schromelijke overschatting van eigen capaciteiten.

Ik wil niet ontkennen, dat gij eenige verstechniek bezit, maar geloof me, dat is het minst belangrijke voor den dichter; iedereen kan zich ervan meester maken.

J. v. R. geeft ons in zijn „Lichte Geluiden” een bijna weelderige woordenveelheid en een écht mooi klankenspel, waarmee hij duidelijk blijkt geeft een natuur te bezitten,

die meer thuis behoort in het zonnige Italië, dan in ons koude, mistige Holland.

Dan treft hij ons telkens weer door zijn stoute beeldspraak doordat hij zijn vergelijkingen beurtelings ontleend aan de dagelijksche werkelijkheid en aan de meest idieële schoonheidswereld.

Gij tracht hem hierin te imiteeren door én uw beelden én uw woorden wanhopig ver te zoeken, waar ze voor den echten dichter vlak onder het bereik lagen.

„Gebenedijde!” Ik vraag U, wat is dat nu voor een woord? Het staat nauwelijks in De Vries en Te Winkel. Waarom niet liever: „gezegende”. Dat was met het oog op de maat nog beter geweest.

„Als een aad'laars vlucht is mij Uw spel!” Ten eerste voel ik niet veel voor die aad'laars. Gij waart toch niet in de war met rijlaars? En dan, hebt gij ooit een adelaar gezien? Zeker niet, ze komen in ons landje niet voor, behalve op wapenborden en in Studentenkroegen, waar men ze verafgoodt als waren het heusche Phoenixvogels.

„Ik vaar bij maanlicht langs azuren kusten”. Deze regel bewonder ik om de vermetelheid waarmee gij hem van J. v. R. gecopieerd hebt. Alleen begrijp ik niet, waarom gij dat ééne woord nog veranderd hebt. Toch niet om iets te maskeeren?

In het kort, mijnheer d'Armagnac, tracht eens oorspronkelijk werk te leveren. De kunst van J. v. R. gaat U véél te hoog.

Wees trotsch op hem, daarop hebt gij als zijn studiegenoot en wellicht ook als zijn corpsgenoot alle recht, maar toon tenminste zooveel eerbied voor hem, dat gij hem niet gaat naäpen.

Ik hoop, dat gij mij mijn ronduit gesproken meening niet kwalijk neemt.

X.

Technische Hoogeschool.

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken dd. 23 Februari 1912, is met ingang van 1 Maart 1912 aan H. van Heyst op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de toegepaste mechanica aan de T. H.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken dd. 23 Februari 1912, is voor het tijdvak van 1 Maart tot en met 31 Augustus 1912, benoemd tot assistent voor de toegepaste mechanica aan de T. H., G. van Genderen Stort te Hilden.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken dd. 27 Februari 1912, is met ingang van 1 Maart 1912 aan C. H. Janszen op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de scheepsbouwkunde aan de T. H.

Berichten en Mededeelingen.

PRACTISCHE STUDIE.

Van 11 Maart tot en met 16 Maart 1912

Tentoonstelling van Utiliteitswerken

in het Nieuwe gebouw voor Werktuigbouwkunde, aan de Nieuwe laan te Delft.

Deze tentoonstelling van afbeeldingen van Utiliteitswerken, gebouwd door Nederlandsche architecten, bevat hoofdzakelijk: fabrieken, (electrische centrales, gasfabrieken e.d.), groote kantoren en pakhuizen, silo's, kazernes, stations, modelboerderijen enz., benevens bruggen. Verder 16 foto's van het Kunstgewerbe Museum te Keulen.

In verband met deze tentoonstelling zal Prof. Klinkhamer op 14 Maart, 's avonds 8 uur, in Hotel Wilhelmina te Delft, eene lezing houden over **Utiliteitswerken**.

—o—

MIJNBOUWKUNDIGE VEREENIGING.

De lezing der M. V. op Dinsdag 5 Maart zal geschikt wezen voor alle faculteiten.

—o—

DELFTSCHE STUDENTENBOND.

Het bestuur is thans als volgt samengesteld:

J. C. van Staveren,	President.
J. H. Meijer,	Secretaris.
C. L. Siccama,	Penningmeester.
B. J. Schreur,	Vice-President.
B. Peiser,	Vice-Secretaris.

CIV. EN BOUWK. STUDENTEN-GEZELSCAP
„PRACTISCHE STUDIE”.

Het bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

H. A. H. de Ronde, President.
J. van Gendt, Secretaris.
Mej. M. Cheriex, Penningmeesteresse.
M. Scheffer, Archivaris.
L. J. de Ven, Vice-Secretaris.

L. S. P. Scheffer, Civiel afgevaardigde naar de C. C.
S. F. Loeb, Bouwkundig afgevaardigde naar de C. C.

—o—

CURSUS-VERGADERINGEN.

Op 8 en 15 Maart zal Mr. J. H. Polenaar uit Amsterdam, hier spreken over het Historisch-Materialisme.

Wij wenschen op deze lezingen bijzonder de aandacht te vestigen; zij loopen over de nieuwe onderzoekings-methode van oude en nieuwe geschiedenis, één van de fundamenteën van het wetenschappelijk Socialisme. Aan het Historisch-Materialisme werd dit jaar door Prof. Van Blom een speciale reeks colleges gewijd en wij spreken de hoop uit, dat menigeen nu belangstelling zal hebben voor de behandeling van het onderwerp door een sociaal-democraat. Op de eerste avond zal meer in 't algemeen de Historisch-Materialistische methode behandeld worden; een week later zal ze op de ontwikkeling van het militarisme worden toegepast. Wij wekken op tot een talrijk bezoek aan dezen cursus de stem van wier inleider reeds meermalen in onze Amsterdamsche zustersvereniging en elders gehoord werd.

Het Bestuur van de Soc.-Dem. Studenten Club.

Correspondentie.

Aan L. B. I. Uw gedicht Raadseltje is voor plaatsing ongeschikt geacht.

Aan W. J. Immink. Uw toegezonden stuk is door ons van te ouden datum geacht dan dat het nog geplaatst werd.

Lijst van Vergaderingen.

Mijnbouwk. Vereen.

Dinsdag 5 Maart. Lezing in de Kleine Concertzaal der Stads Doelen. Spreker: Dr. H. Blink. Onderwerp: „De Beteekenis van de economische Geographie voor den Ingenieur”.

Sanctus Virgilius.

Donderd. 7 Maart. Lokaal van de Leesvereniging. „Het vrouwenvraagstuk” door Mevr. Aletrino Steenhoff Smulders.

Donderd. 28 Maart.

„Practische Studie”.

Vrijdag 8 Maart. Gewone Vergadering, des avonds te 8 ure, in de Kleine Concertzaal der Stads Doelen. Lezing door Dr. L. R. Wentholt, c.i. Onderwerp: „Onze kust en hare verdediging tegen de Noordzee”.

Soc. Dem. Stud. Club.

Begin Maart. Cursus over Historisch Materialisme. Spreker: Mr. J. H. Polenaar. 1e avond: „De Hist. Mat. Methode”. 2e avond: „Toepassing op de ontwikkeling van het Militarisme”.

ADVERTENTIEN.

DIËS NATALIS.

Eenig adres voor

Leuke en Actueele Costuums.

— BILLIJKE HUURPRIJZEN. —

J. KALF, Costumier.

AMST. VEERKADE 24, DEN HAAG.

Inlichtingen te bekomen bij den heer VAN BAARLE, Coiffeur, DELFT.

FIRMA E. DE GROOT,
hoek VOLDERSGRACHT 33,
geeft de HOOGSTE prijzen voor gedragen kleederen. Sedert 1870 bekend onder den naam van VOGELEI.

BLOOKER'S
DAALDERS
CACAO

kost slechts f 1.50 per kilo's bus
(twee pond) en is toch best.

Vraag 't de tallooze gebruikers.